

Chương 5

Nhân Của Anh Ấy, Quả Của Tôi

Mọi người đều hiểu sai khi nói lần này là lần hẹn hò. Tôi không biết có mấy người cùng đi, nhưng cả hai ngòai xe lửa cao tốc khác toa, đi tới địa điểm đã định. Tàu hỏa là nơi kết nối tuyệt biết bao, đứng trước cảnh sắc lao đi vùn vụt, bày tỏ tình cảm, là dễ lay động lòng người nhất, nhưng người ta không có hành động gì, tôi nhìn người chợp mắt ngủ trên chổ ngòai bên cạnh, có hơi buồn cười.

Tôi nhắn tin cho Chân Chân: “Cô nghĩ sai rồi, chỉ là mọi người cùng đi du lịch một chuyến mà thôi”.

Không ngờ Chân Chân không thèm đếm xỉa tới tôi.

Nơi đến là một khách sạn, tới nơi tôi mới phát hiện ra rằng, “rất nhiều người” mà cậu ta nói tính cả tôi thì cả thảy chỉ có bốn người - kết hợp tốt lắm, hai nam hai nữ, không thừa ai. Thế nên, tôi nhớ tới quan điểm của mình khi ngòai trên tàu hỏa... tôi sai rồi, tôi thậm chí hận về sự kích động của mình.

“Niềm vui bất ngờ” thường chỉ có “bất ngờ” chứ không có “niềm vui”. Khi làm thủ tục nhận phòng, cuối cùng thì tôi đã phát hiện ra rằng, một nam một nữ kia vốn là người yêu của nhau.

Cụm từ “đột nhiên tỉnh ngộ” luôn là đại từ nói vuốt đuôi. Tôi còn tưởng rằng cậu ta đã bước lên thuyền giặc của tôi, tới giờ tôi mới vỡ lẽ ra rằng là mình đã vào tròng của cậu ta.

Quả nhiên là Chân Chân đã liên hợp với cậu ta, tôi không biết ai đã bày cho bọn họ cách nghĩ như thế, thế giới của bọn trẻ thực là rối rắm, người già như tôi đây chỉ có thể lựa chọn im lặng quan sát mọi sự biến đổi, vì ngoài cách này ra thì tôi không còn lựa chọn nào khác.

Bất kể ra sao, ngủ như thế nào là cả một vấn đề. Tôi muốn ngủ cùng cô gái kia, nhưng đêm nay người ta muốn có không gian riêng tư, tôi đây há chẳng phải là kì đà cản mũi hay sao?

“Nhân viên phục vụ à, có thể làm thủ tục nhận phòng cho tôi không?”, tôi rút chứng minh nhân dân ra, nhớ kĩ lời mẹ dặn: Kẻ ra tay trước là kẻ mạnh, kẻ ra tay sau là kẻ thiệt.

“Tôi không mang chứng minh nhân dân...”

Nhân viên phục vụ trộm vui khi nghe thấy những lời này, chẳng những thế mà còn nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng, “Không mang chứng minh nhân dân, có thể đến đồn công an làm giấy chứng nhận”.

Nghe câu trả lời của nhân viên phục vụ, tôi thầm ấn “like” cho cô ta. Tôi nhìn cậu ta vẻ buồn cười lấy chứng minh nhân dân của mình ra, quả thực là không ngăn nổi mình, “Tự gây nghiệp chướng không thể sống nổi!”.

“Chị à, em ngủ với chị nhé, thuê bốn phòng lãng phí quá”, cô gái chạy tới nói.

Mặc dù tôi cảm thấy khá thoải mái với việc của cô ấy, nhưng tôi vẫn thoáng không hài lòng. Cô gọi ai là chị thế hả, không nhận thấy tôi đương độ xuân thì mon morn, đương tuổi dậy thì hay sao (đừng ọe, bạn sẽ quen thôi).

Khi đã thu dọn mọi thứ xong xuôi, tiếng gõ cửa vang lên. Trai đẹp nhìn chúng tôi, gương mặt đong đầy nét cười: “Đi ăn cơm không?”.

Mọi thứ có thể chậm trễ, duy chỉ có ăn cơm là không thể. Vì miếng ăn, tạm thời tôi sẽ phớt lờ tất cả chuyện mà cậu đã gây ra cho tôi, tôi vẫn khá rộng lượng nhỉ.

Đêm ở Thiên Tân không khác với đêm ở Bắc Kinh là mấy, chỉ là không nhộn nhịp bằng. Đi dạo trên đường phố vào tám rưỡi tối chỉ có mấy người chúng tôi. Trong thời gian này đến biển của Thiên Tân ở đâu, tôi cơ bản còn không biết, chứ đừng nói đến chuyện đi dạo bờ biển. Chuyện buổi tối đi ngắm biển chỉ có tình nhân lãng mạn mới nghĩ nhiều, còn tôi, chỉ muốn cho căng da bụng.

Gian hàng hải sản đã đóng cửa, bên đường thưa thớt vài bóng người. Cứ rẽ ngang rẽ dọc lại tiến vào con đường càng xa lạ hơn. Nhìn thấy quán hải sản thì vào thôi không ăn hải sản tới đây làm gì, còn không bằng ở Hậu Hải Bắc Kinh nhìn tình nhân người ta ôm nhau thắm thiết! Bị đòi giá cao ư? Cho đáng đời, đang yên đang lành ở Bắc Kinh, cứ phải dạt tới tận Thiên Tân làm gì. Bị đòi giá cao thì coi như công hiến GDP cho người dân Thiên Tân đi.

Đèn trong quán ăn đã mở lên cho chúng tôi, một nhân viên phục vụ gà gật đi tới, “Mấy người?”.

Tôi đưa tay ra, “Có mặt ở đây cả rồi, nhìn mà sắp xếp đi”.

Chúng tôi gọi hải sản, mọi người đã ngồi vào chỗ. Triệu Lệ Dung nói thế nào nhỉ? Đen! Đen thật đấy! Lòng hiếu khách của người Thiên Tân hiển nhiên không dành cho chúng tôi. Sau khi ăn một bữa hải sản canh lạnh nước lạnh không tươi, và bỏ ra rằm trăm tệ xong, giấc mộng về hải sản của tôi đã bị phá

tan tành. Có điều ông chủ không kè dao vào cổ ép chúng tôi phải trả tiền, vì chúng tôi cơ bản không nghĩ tới việc trốn thanh toán.

“Chị ơi, chị làm sao thế?”, trong khách sạn, cô gái cùng phòng không chịu nổi việc tôi cứ chạy tới chạy lui nhà vệ sinh.

“Hình như tôi bị tiêu chảy rồi, hải sản hồi nãy có phải là không tươi không?”, tôi uest oải, chỉ muốn về nhà nằm trên chiếc giường lớn nhà mình.

“Hình như là không tươi, lúc đó em không dám nói, em không dám ăn nhiều”, cô gái vô cùng thành thực, thành thực đến độ đã làm tổn thương trái tim bé nhỏ của tôi. Tôi hận mình ham ăn, càng hận loại người này, cô đã biết không tươi rồi, tại sao không nói cho tôi hay?

“Y, cậu đến đây, chị không được khỏe lắm”, cô nàng khôn khéo cầm điện thoại lên, đáng tiếc không phải là gọi cho 120. Tôi không khỏe, cô kêu cậu ta vô dụng thôi.

Chuyện đáng buồn nhất trên thế giới không phải là đến biển không được thưởng thức hải sản, mà là thưởng thức xong “bị tào tháo đuổi” cả đêm.

Tiếng gõ cửa vang lên khi tôi đang ôm ấp toilet thăm thiết. Khi tôi ra ngoài, trong phòng đã đổi người. Thế là khi tôi và toilet tiếp xúc thân mật trên năm lần, cô nàng mở cửa bước đi, đổi thành chú chó nhỏ lang thang.

“Tôi có mang thuốc, chị uống trước đi. Là do chị ham ăn quá đấy mà”, trai đẹp bung nước, vừa kéo tôi vừa lải nhải. Cậu ta ngang nhiên bước vào chăm sóc tôi còn sức lực của tôi không sao tranh luận với cậu ta được.

Thế nhưng ở cùng phòng với trai đẹp, là điều mà Chân Chân luôn khích lệ tôi trước khi xuất phát, chỉ có điều cô nàng đoán trúng phần mở đầu mà không trúng phần kết... Trai đẹp ở bên cạnh tôi, có điều tôi đã không còn sức đâu mà ra tay nữa.

“Tôi đang choáng váng hết cả đầu óc lên đây, cậu đừng có lảng vảng trước mặt tôi nữa”, tôi nằm trên giường, nghĩ tới mẹ, chứ không nghĩ tới sói.

Không biết bao lâu sau, tôi đang trong cơn mê man lại bị cơn đau bụng làm tỉnh giấc. Cậu ta vẫn chưa ngủ, lẳng lặng ngồi bên giường nhìn tôi. Tôi vừa mở mắt ra đã dọa cho cậu ta sợ mất mật, dọa mình sợ chết khiếp.

Khi Chân Chân gọi điện thoại tới, tôi đang ôm toilet, nôn ọe tới độ tối sầm mặt mày. Cô nàng phát hiện thấy người nhận điện thoại là trai đẹp, còn hưng phấn hơn cả tôi, nghe nói cô nàng còn ngắt điện thoại sau một tràng “Hai người cứ tiếp tục đi”.

Sau khi trai đẹp cúp điện thoại, tỏ ra vui vẻ lạ thường. Theo tôi thấy, chúng tôi có tiếp tục hay không không quan trọng, điều quan trọng là, trai đẹp, tôi “cảm ơn” cậu đã biến tôi thành ra thế này. Cá nhân tôi chắc chắn vùng đất Thiên Tân này tương khắc với mình, còn tôi và các người chắc chắn là bất tự không hợp.

“Ô Dương, đừng làm ồn nữa, em vẫn chưa tỉnh đâu”, trong cơn mơ màng, tôi cảm thấy có đôi bàn tay sờ trán tôi cảm giác này quen thuộc biết bao, khiến tôi không muốn mở mắt ra, tôi hoài niệm cảm giác này biết bao, thậm chí là đắm chìm.

“Dậy uống chút nước đi, không ngờ chị lại ôm toilet ngủ? Quả thực là tôi bội phục chị sát đất luôn đây”, giọng nói không hề quen thuộc, nhưng tôi không còn sức đâu mà mở mắt ra, “Anh là ai? Quân cứu viện mà Khi mời đến sao?”.

Ý thức đột nhiên tỉnh táo lại, tôi dùng tay kéo mắt ra, đập vào mắt tôi là một khuôn mặt phóng to...

“Bịch!”

“Chị có lương tâm không vậy? Lấy nước cho chị uống, chị còn đánh tôi?!”, giọng nói của cậu ta đầy phẫn nộ.

“Đánh cậu? Có tin là tôi đánh cậu biến thành giấy vệ sinh không hả? Là cậu lợi dụng bà đây hả?”, mặt tôi sục sôi căm thù, nhưng càng lúc càng thiếu lòng tin. Nhớ lại hồi đầu tôi từng chí khí ngút trời, có điều giờ lại mất hết can đảm.

“Nào, tiếp tục uống nước, trước khi tôi biến thành giấy vệ sinh, chị phải bảo đảm năng lượng của mình đã”. Không ngờ tôi lại nghe thấy sự khoan dung và bất đắc dĩ trong giọng nói của cậu ta.

Tôi không dám nói trái tim tôi bỗng dưng yếu mềm, cũng không dám nói đôi mắt mình thâm đẫm nước. Người bị ôm luôn yếu đuối, một vài cảm xúc cứ nhè lúc sơ hở mà lên vào, bám riết lấy tôi. Không phải là tôi cố ý biến thành con nhím, không phải là tôi cố tình trốn trong bức thành lũy. Tim tôi nhỏ lắm, lại sợ cảm giác chen chúc nữa. Tôi không có sức rời xa, cho nên xin cậu tránh xa tôi ra một chút được không? Trong một khoảnh khắc, tôi đã ngã vào cảm xúc của mình. Không biết tại sao trong đầu tôi cứ vang lên điệu hát: “*Nói ra thì vui buồn hợp tan của tình yêu, em và anh vĩnh viễn không nhắc đến*”. Thực ra, cho dù tôi không nhắc đến thì có thể thế nào? Anh đã cắm rễ nơi đáy lòng tôi từ lâu rồi. Không phải là tôi không buông bỏ, mà là tôi sao nỡ buông bỏ. Đó từng là điều tuyệt vời nhất mà tôi những tưởng sẽ là cả một đời, nhưng lại sụp đổ chỉ trong giây lát.

“Hi, còn chưa ngủ à? Trò chuyện nhé?”, cậu ta thấy tôi im lặng, ra vẻ ung dung kiếm chuyện để nói. Tôi lắc đầu, muốn lắc cho nước trong đầu mình ra

bớt. Sao tôi lại nhớ lần đầu tiên gặp mặt, cậu nói “đi dạo đi” giờ lại nói “trò chuyện đi” vậy nhỉ.

“Nói gì? Tán gẫu sao? Hay là nói về tôi? Tôi không biết tán gẫu, về phần tôi, cậu cũng không cần hiểu”, tôi chẳng hề khách sáo, tôi biết cậu muốn nói gì chỉ có điều, tôi không có hứng thú, tôi không quen việc cậu hỏi tôi trả lời, hoặc tôi hỏi cậu trả lời.

“Tô Dương...”

“Đừng hỏi tôi Tô Dương là ai. Anh ấy luôn là cái tên mà trước giờ tôi cất kỹ không dám nói ra tùy tiện, không phải là vì trân quý, mà vì khi nói ra, là tôi biết rằng anh ấy đã đi xa. Tôi có thể nói tôi không nỡ để anh ấy đi, không nỡ để anh ấy biến thành hồi ức không?”, độc thoại cũng là một cách phát tiết, tôi luôn biết điều đó. Tôi cũng biết tại sao mẫu hậu lại muốn đuổi tôi ra khỏi nhà, là vì bà sợ tôi sẽ sa vào thế giới của mình mà chẳng thể dứt ra nổi. Tô Dương đã đi rồi, dùng cách của riêng mình, tôi không bắt được một hơi thở nào liên quan đến anh. Mọi người đều biết tôi có quá khứ, chỉ có điều họ không biết quá khứ và tôi vẫn dây dưa tới giờ. Tôi không bước ra được, nó cũng không rời bỏ tôi.

“Không nỡ thì làm sao có được? Chị không nỡ anh ấy thì sẽ không có được tôi! Nhân của anh ấy, quả của tôi.” Dường như trai đẹp cũng đang độc thoại, tôi choáng váng, không sao tìm được phương hướng, trong cơn mơ màng, “Nhân gì của anh ấy, quả gì của cậu? Cậu là ai? Cậu từ đâu tới?”, tôi nhắm mắt lại, bước đi của giấc ngủ dường như cách tôi ngày càng gần.

“Tôi là quân cứu viện mà Khi mời tới! Không phải là chị nói cho tôi biết điều này sao?”, giọng nói của cậu ta ngày một gần.

Trước khi ngủ, điều mà tôi luôn muốn nói là, đồng chí cứu viện, tôi hi vọng cậu cứu tôi thoát khỏi trầm luân, cứu tôi ra khỏi tâm ma của mình. Thế nhưng, cái thứ mang tên tình yêu này, ngay từ khi bắt đầu đã được định trước là bùa chú của quỷ thần, thứ tu thành chính quả là hoàn toàn tình ngộ. Bỏ dờ nửa chừng chỉ có thể trầm luân, cậu không thể cứu được tôi xin hãy cứu lấy chính bản thân mình đi!

Tôi không biết mình thiệp đi từ lúc nào, nhưng tôi biết, cậu ta không ngủ, tôi muốn nói cho cậu ta biết hoặc nói với bản thân mình xiết bao rằng, đôi khi khoảng cách chính là quy tắc cơ bản nhất khi hai người tiếp xúc với nhau.